

Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu – Scientific Bulletin of the International Humanities University. 31, 52-54. [In Ukrainian].

11. Recommendations on Responsibility for Contempt of Court] (Ukraine), 04.11.2016, No 74. Retrieved October 30, 2020, from <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/ru/vr074414-16> [in Ukrainian].

12. Kodeks administratyvnoho sudochynstva Ukrainy [The Code of Administrative Proceedings of Ukraine] (Ukraine), 06.07.2005, No 2747-IV. Retrieved October 30, 2020, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15> [in Ukrainian].

13. Sydorenko, V. (2011) Obiekty administratyvnykh prostupkiv u sferi ekonomichnoi diialnosti [Objects of administrative misconduct in the field of economic activity]. Forum prava – Law Forum.

14. Strelchenko, O. (2012) Spetsyfika prostupku yak skladovoi chastyny administratyvnoho deliktu [The specificity of misconduct as part of an administrative tort.]. Pravo i suspilstvo – Law and society. 3, 137-143 [in Ukrainian].

15. Rusenko, I. (2012). Problemy praktychnoho zastosuvannya yurydychnoi vidpovidalnosti za proiav nepovahy do sudu [Problems with the practical application of legal liability for contempt of court]. In *Aktualni pytannia derzhavotvorennia v Ukraini ochyma molodykh naukovtsiv* (p. 95–104). Ternopil [in Ukrainian].

16. Soloveva O. Kakyе problemu mohut vzniknut s pryvlechenyem k otvetstvennosti za proiavlenye neuvazheniya k sudu [What problems may arise with the prosecution of contempt of court]. Zakon i biznes – Law and business. Retrieved April 11, 2021, from <https://zib.com.ua/ru/140717-kakie-problemi-mogut-vozniknut-s-privlecheniem-k-otvetstvenn.html>

Стаття надійшла до редакції: 16.04.2021

УДК 342.95

DOI: 10.36550/2522-9230-2021-10-93-98

Хайнацький Євген Сергійович,
здобувач ПВНЗ «Університет сучасних знань»,
e-mail: khainatskyi_je@ukr.net
<https://orcid.org/0000-0002-6221-355X>

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЕПІДЕМІОЛОГІЧНОГО БЛАГОПОЛУЧЧЯ В УКРАЇНІ

Статтю присвячено дослідженню епідеміологічного благополуччя як об'єкта адміністративно-правового регулювання, а також визначено мету статті, котра полягає у вирішенні таких наукових завдань: надання характеристики поняттям «санітарне благополуччя» та «епідеміологічне благополуччя»; визначення сутності адміністративно-правового регулювання як окремого виду правового регулювання; встановлення сутності епідеміологічного благополуччя як специфічного об'єкта адміністративно-правового регулювання.

Внаслідок розкриття сформульованих у статті завдань, під час яких було використано загальні та спеціальні методи наукового пізнання, визначено ознаки епідеміологічного благополуччя як об'єкта адміністративно-правового регулювання, найсуттєвішою з яких є те, що такий об'єкт має власну структуру, яка включає адміністративні правовідносини, спрямовані на створення безпечного середовища в період пандемії.

На підставі ознак епідеміологічного благополуччя обґрунтовано доцільність використання дуалістичного підходу щодо визначення його змісту (йдеться про широке та вузьке розуміння). Вказано, що при врахуванні усіх без винятку складових елементів системи епідеміологічного благополуччя його необхідно розуміти в широкому сенсі. Таке адміністративно-правове регулювання включає комплекс різних за своїм характером заходів, спрямованих на локалізацію та недопущення масового поширення інфекційних хвороб, викликаних природними збудниками. Наголошено, що при пріоритеті елементів медико-правового характеру в складі системи епідеміологічного благополуччя слід використовувати вузький підхід щодо його розуміння та здійснювати його забезпечення виключно за допомогою заходів медичного характеру регламентованих чинним законодавством.

Ключові слова: епідеміологічне благополуччя, санітарне благополуччя, адміністративно-правове регулювання, гігієна, інфекційні хвороби, сфера охорони здоров'я.

Khainatskyi Ye. ADMINISTRATIVE AND LEGAL REGULATION OF EPIDEMIOLOGICAL WELL-BEING IN UKRAINE

The article is focused on studying the epidemiological well-being as an object of administrative and legal regulation; the author has also defined the purpose of the article, which is to solve the following scientific problems: characterizing the concepts of “sanitary well-being” and “epidemiological well-being”; defining the essence of administrative and legal regulation as a separate type of legal regulation; establishing the essence of epidemiological well-being as a specific object of administrative and legal regulation.

As a result of revealing the tasks formulated in the article, during which general and special methods of scientific cognition were used, the author has determined features of epidemiological well-being as an object of administrative and legal

regulation, the most significant of which is the fact that such an object has its own structure including administrative legal relations that are aimed at creating a safe environment during a pandemic.

On the basis of the features of epidemiological well-being, the author has substantiated the expediency of using a dualistic approach on determining its content, we mean broad and narrow content. It has been indicated that taking into account all the constituent elements of the system of epidemiological well-being without any exception, it must be defined in a broad sense. Such administrative and legal regulation includes a set of measures of different nature aimed at localization and prevention of mass spread of infectious diseases caused by natural pathogens. It has been emphasized that we should use a narrow approach under the priority of elements of medical and legal nature in the system of epidemiological well-being in order to its definition and its provision only through measures of a medical nature regulated by the current legislation.

Key words: epidemiological well-being, sanitary well-being, administrative and legal regulation, hygieology, infectious diseases, health care sector.

Постановка проблеми. H5N1, H7N9, H5N8 (пташиний грип), H1N1 (свинячий грип), MERS-CoV (близькосхідний коронавірусний респіраторний синдром), ШІКV (чікунгунья), холера, денге, кір, COVID-19 – це не повний перелік захворювань, що залишили відбиток у історії людства. Перелічені хвороби внаслідок темпів поширення та рівня загрози були визнані епідеміями та пандеміями, котрі не могли не позначитись на стані епідеміологічного благополуччя населення в кожній країні, що призвело до суттєвого погіршення рівня епідеміологічного благополуччя людства загалом.

Незважаючи на радикальні кроки урядів різних держав і систематичні заходи, спрямовані на запобігання та протидію інфекційним хворобам, жодна з держав не змогла забезпечити абсолютну безпеку своїх громадян від загроз епідемічних спалахів інфекційних захворювань. Тому навряд чи можна визнати стан епідеміологічного благополуччя населення гарантованим на високому рівні і стабільним, адже окрім хвороб на нього впливають і інші фактори (наприклад, екологія). Отже, наразі перед кожною державою стоїть складне завдання: не лише мінімізувати негативні наслідки хвороб, а й забезпечити максимально досяжний рівень епідеміологічного благополуччя для нормальної життєдіяльності суспільства та його прогресивного розвитку. При цьому на прикладі організації заходів щодо недопущення поширення COVID-19, в період 2019-2020 років можна стверджувати про неготовність низки держав, серед яких і Україна, до ефективної протидії цьому захворюванню.

Епідеміологічне благополуччя є однією з необхідних умов для забезпечення життєдіяльності кожної людини, а його належне забезпечення – обов'язком держави. Вказаний обов'язок впливає із системного тлумачення приписів ч. 1 ст. 25 Загальної декларації прав людини: «кожна людина має право на такий життєвий рівень, включаючи їжу, одяг, житло, медичний догляд та необхідне соціальне обслуговування, який є необхідним для підтримання здоров'я і добробуту її самої та її сім'ї, і право на забезпечення в разі безробіття, хвороби, інвалідності, вдовства, старості чи іншого випадку втрати засобів до існування через незалежні від неї обставини» [1]. Зазначена норма знайшла відображення і в ч. 1 ст. 16, ч. 3 ст. 49, ч. 1 ст. 50 Конституції України [2].

Однак декларування на загальнодержавному рівні епідеміологічного благополуччя населення як одного з невід'ємних складових елементів стабільного функціонування та розвитку суспільства недостатньо. Для систематичного забезпечення підвищення його рівня, необхідно встановити чіткий правовий механізм реалізації епідеміологічного благополуччя. Підкреслимо, що все зазначене стосується і України, яка сьогодні в умовах гібридної війни повинна не лише протистояти пандемії, а й досягти європейського рівня епідеміологічного благополуччя. Зазначене свідчить про необхідність зосередження уваги компетентних органів державної влади на забезпеченні належного рівня епідеміологічного благополуччя населення, включаючи ґрунтовну розробку правового, насамперед адміністративно-правового регулювання, оскільки провідними суб'єктами такого регулювання виступають органи державної влади.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Поняття «епідеміологічне благополуччя» переважно використовується разом із поняттям «санітарне благополуччя». В теорії права зазначені поняття не отримали належного висвітлення, попри те, що час від часу ставали об'єктом наукових пошуків вітчизняних науковців. Так, О. О. Воронятніков, присвятив своє дослідження встановленню особливостей державного контролю та нагляду за забезпеченням санітарно-епідеміологічного благополуччя населення [3]; О. В. Губанова пов'язує цей термін зі сферою імунізації населення [4]; К. В. Осовський зробив спробу окреслити правове регулювання державного санітарно-епідеміологічного нагляду [5]; В. В. Шафранський вважає, що санітарно-епідеміологічне забезпечення населення є однією з важливих функцій громадського здоров'я [6]; О. Г. Ярема приділив увагу забезпеченню санітарно-епідеміологічного благополуччя населення під час дослідження об'єктів державного контролю та нагляду в сфері охорони здоров'я [7].

Мета статті полягає у з'ясуванні змісту епідеміологічного благополуччя як об'єкта адміністративно-правового регулювання.

Виклад основного матеріалу дослідження. Дослідження епідеміологічного благополуччя як об'єкта адміністративно-правового регулювання вбачається неможливим без з'ясування змісту таких категорій як адміністративно-правове регулювання, об'єкт адміністративно-правового регулювання та епідеміологічне благополуччя.

У національному законодавстві поняття «санітарно-епідеміологічне благополуччя» закріплено в абз. 1 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення» [8].

Епідемічне та санітарне благополуччя – це категорії, які відносяться до сфери охорони здоров'я. Такий висновок можна зробити з аналізу легального тлумачення права на охорону здоров'я, котре закріплено в п. «в» ч. 1 ст. 6 Основ законодавства України про охорону здоров'я, згідно з якою кожний громадянин України має право на охорону здоров'я, зокрема «санітарно-епідемічне благополуччя території і населеного пункту, де він проживає» [9]. Однак зауважимо, що застосування законодавцем терміну епідемічний, замість терміну епідеміологічний є помилковим з огляду на різний етимологічний зміст цих понять. Так, епідемічне благополуччя частіше вживається як належне до епідемії. Водночас епідеміологічне благополуччя відображає недопущення виникнення, запобігання та протидію поширенню інфекційних захворювань.

Для розмежування вказаних категорій необхідно з'ясувати етимологію обох складових поняття «санітарно-епідеміологічне благополуччя», тобто окремо визначити сутність прикметників санітарний і епідеміологічний у контексті їх відношення до слова благополуччя – «гарантований державою, законодавчо визначений стійкий рівень забезпеченості населення країни, окремої соціальної групи, сім'ї, особи життєво необхідними (найважливішими) матеріальними і нематеріальними благами» [10, с. 2-3].

Слово санітарний пов'язане з іншим словом – санітарія, що означає «систему заходів скерована на охорону громадської гігієни, на поліпшення умов праці й побуту населення» [11, с. 1293], а гігієна – це «галузь медицини, що розробляє та впроваджує методи запобігання захворюванням» [11, с. 236]. Тому гігієнічне благополуччя залежить від рівня успішності розроблених і впроваджених методів, способів, а також відповідного медичного обладнання та виробів медичного призначення. Санітарне благополуччя у правовому аспекті слід розуміти як комплексну державну політику та/або окремі заходи задля інформування населення та популяризацію серед нього необхідних теоретичних знань, обладнання та виробів, котрі спроможні захистити громадян від різних захворювань, зокрема тих, що можуть мати летальний характер або ж зменшити їх рівень. Серед найбільш суттєвих ознак санітарного благополуччя як правової категорії пропонуємо виокремити такі: а) є складовою права на охорону здоров'я; б) найчастіше використовується в адміністративному праві, оскільки забезпечення санітарного благополуччя є завданням держави, а отже відносини, що розвиваються з приводу його забезпечення виникають між державою та громадянами; в) основною метою гарантування санітарного благополуччя є недопущення поширення хвороб і захворювань, а також їх профілактика; г) заходи спрямовані на досягнення необхідного рівня санітарного благополуччя базуються на досягнення медичної науки, тобто цей термін можна вважати медико-юридичним; г) стабільність рівня та показників санітарного благополуччя забезпечується організаційно-правовими заходами органів державної влади та місцевого самоврядування, котрі втілюються як у межах державної, регіональної політики, так і поза її межами, ситуативно (наприклад, під час епідемії або пандемії).

Термін «епідемічний» тлумачиться у словниках як таке, що має відношення до епідемії, тобто «масового поширення якої-небудь інфекційної хвороби» [11, с. 353]. Однак замість нього краще застосовувати термін «епідеміологічний», який означає: «медичну дисципліну, що вивчає закономірності виникнення та поширення інфекційних хвороб і розробляє методи боротьби з ними; вивчення закономірностей і способів успішної ліквідації заразних хвороб становить предмет особливої науки, яка має назву епідеміології» [11, с. 353].

Під час з'ясування сутності поняття «епідеміологічне благополуччя», вважаємо за потрібне розглянути легальні визначення термінів «інфекційні хвороби» та «епідемія». Так, під першим (інфекційні хвороби) необхідно розуміти «розлади здоров'я людей, що викликаються живими збудниками (вірусами, бактеріями, рикетсіями, найпростішими, грибками, гельмінтами, кліщами, іншими патогенними паразитами), продуктами їх життєдіяльності (токсинами), патогенними білками (пріонами), передаються від заражених осіб здоровим і схильні до масового поширення» (абз. 1 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про захист населення від інфекційних хвороб») [12]. Водночас термін «епідемія» розуміється як «масове поширення інфекційної хвороби серед населення відповідної території за короткий проміжок часу» [12] (абз. 7 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про захист населення від інфекційних хвороб»). Зауважимо, що епідеміологічне благополуччя населення має однакову сферу застосування з терміном санітарне благополуччя, але кардинально відрізняється від нього, оскільки пов'язане не з систематичною профілактикою захворювань, а безпосередньо з оперативним припиненням поширень інфекційних хвороб.

Зі свого боку визначення об'єкта адміністративно-правового регулювання обумовлює необхідність з'ясування його сутності. Так, правове регулювання застосовується для упорядкування численної кількості відносин, що виникають у суспільстві, за допомогою низки засобів і методів, зокрема правових норм, які закріплюють правила поведінки учасників правовідносин. Адміністративно-правове регулювання використовується для скеровування різних соціальних процесів в державі, та спрямоване на упорядкування відносин між населенням і державою, органами державної влади та місцевого самоврядування. Здебільшого така специфіка обумовлюється особливим предметом адміністративного права – відносинами, пов'язаними з «1) діяльністю органів виконавчої влади; 2) внутрішньоорганізаційною діяльністю інших державних органів, підприємств, установ, організацій; 3) управлінською діяльністю органів місцевого самоврядування; 4) здійсненням недержавними суб'єктами делегованих повноважень органів виконавчої влади; 5) розглядом судами справ про адміністративні правопорушення» [13, с. 28].

У дуалістичній парадигмі сутність адміністративно-правового регулювання визначають О. М. Гумін і

С. В. Пряхін. У широкому розумінні – це упорядкування суспільних відносин уповноваженими на те державою органами, їх юридичне закріплення за допомогою правових норм, охорона, реалізація і розвиток. У вузькому розумінні визначення адміністративно-правового регулювання буде змінюватися залежно від того, про які суспільні відносини буде йтися [14, с. 46]. Наведене визначення дає можливість визначити адміністративно-правове регулювання як певну систему, яка складається із суб'єкта та об'єкта регулювання, а також певного механізму його реалізації. За таких обставин суб'єктом правового регулювання буде виступати держава в особі уповноважених органів (наприклад, законодавчий орган – Верховна Рада України чи інші органи, до компетенції яких належить нормотворча діяльність, зокрема Міністерство охорони здоров'я України). Під об'єктом необхідно розуміти «матеріальний предмет пізнання і практичного впливу з боку людини» [15, с. 399-400]. У призмі дослідження таким об'єктом виступатиме сфера епідеміологічного благополуччя, включаючи ті правовідносини, що складаються з приводу забезпечення її функціонування. Отже, під час визначення епідеміологічного благополуччя об'єктом адміністративно-правового регулювання, недостатньо надати лише його загальну характеристику, а необхідно з'ясувати його структуру, яка складається зі складових, що утворюють цілісну систему, необхідну для захисту населення від інфекційних хвороб. Ці складові варто поділяти на такі групи: 1) надання матеріальної допомоги особам, які через поширення епідемії втратили засоби для існування; 2) встановлення, за необхідності, карантинних обмежень; 3) закупівля та надання населенню необхідних лікарських засобів і інших препаратів, медичного обладнання та виробів медичного призначення; 4) організація та проведення лікування та медичних процедур; 5) удосконалення системи медичних установ; 6) підвищення рівня знань, умінь і навичок медичних працівників; 7) контроль за дотриманням правил і обмежень фізичними та юридичними особами щодо епідеміологічного благополуччя.

З наведеного вище вбачається, що адміністративно-правове регулювання епідеміологічного благополуччя включає не лише медичні, а й управлінські та медичні заходи адміністративно-правового регулювання, що, по-суті, являють собою конкретні правові засоби, які використовуються для приведення суспільних відносин відповідно до сучасних стандартів. До таких засобів слід віднести: «1) норми адміністративного права; 2) акти тлумачення норм адміністративного права; 3) акти застосування норм адміністративного права; 4) адміністративно-правові відносини, що виникають, реалізуються та припиняються під час застосування норм адміністративного права; 5) державно-владні повноваження суб'єктів адміністративно-правового регулювання» [16, с. 142; 17, с. 13].

Висновки. Зважаючи на викладене, вважаємо за доцільне використовувати дуалістичний підхід до визначення адміністративно-правового регулювання епідеміологічного благополуччя. Застосування того (вузький) чи іншого (широкий) підходу буде залежати від віднесення окремих складових елементів системи об'єкта адміністративно-правового регулювання – епідеміологічного благополуччя. Якщо враховувати усі без винятку складові елементи системи епідеміологічного благополуччя, то необхідно його визначати в широкому розумінні. Такий підхід до адміністративно-правового регулювання включатиме комплекс різних за своїм характером заходів, спрямованих на локалізацію та недопущення масового поширення інфекційних хвороб, викликаних природними збудниками. При пріоритеті елементів медико-правового характеру в складі системи епідеміологічного благополуччя слід використовувати вузький підхід щодо його розуміння та здійснювати його забезпечення виключно за допомогою заходів медичного характеру, регламентованих чинним законодавством. Тому пропонуємо визначити епідеміологічне благополуччя як об'єкт адміністративно-правового регулювання в широкому розумінні, як аутентичний об'єкт, що належить до сфери охорони здоров'я, який піддається зовнішньому та внутрішньому впливу з боку органів державної влади, з метою захисту населення від інфекційних хвороб та їх поширення, що включає здійснення матеріальних, організаційно-правових, інституційних, контрольних, медичних заходів, а також встановлення певних карантинних обмежень. У вузькому розумінні – як відокремлену складову сфери охорони здоров'я, на яку здійснюється зовнішній та внутрішній вплив, насамперед спеціалізованими органами виконавчої влади та підпорядкованими їм установами (наприклад, Міністерством охорони здоров'я України, Державною службою з питань безпечності харчових продуктів та захисту прав споживачів, Центром громадського здоров'я), задля захисту населення від інфекційних хвороб, що включає встановлення карантинних обмежень, закупівлю та надання населенню необхідних лікарських засобів та інших препаратів, медичного обладнання і виробів медичного призначення, організацію та проведення лікування та медичних процедур, удосконалення системи медичних установ, підвищення кваліфікації медичних працівників.

Водночас забезпечення належного рівня епідеміологічного благополуччя неможливо уявити без контролю та нагляду за встановленими правилами і нормами, спрямованими на запобігання поширенню інфекційних хвороб, а контроль, зі свого боку, не може визнаватись ефективним без якісного нормативно-правового забезпечення, стан ефективності якого буде предметом подальших наукових пошуків.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Загальна декларація прав людини від 10.12.1948 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#Text (дата звернення 15.03.2021).

2. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення 12.03.2021).
3. Воронятніков О.О. Поняття та особливості державного контролю за забезпеченням санітарно-епідемічного благополуччя населення та нагляду за забезпеченням санітарно-епідемічного благополуччя населення. *Наукові записки. Серія: Право*. 2019. Вип. 7 (спецвипуск). С. 46-51.
4. Губанова О.В. Щодо механізму правового регулювання відносин у сфері імунізації населення. *Форум права*. 2017. № 1. С. 32-38. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2017_1_8 (дата звернення 15.03.2021).
5. Осовський К.В. Правове регулювання державного санітарно-епідеміологічного нагляду та його роль у сфері охорони здоров'я. *Наукові праці МАУП*. 2016. Вип. 51 (4). С. 94-100.
6. Шафранський В.В. Санітарно-епідеміологічне забезпечення населення як одна із важливих функцій громадського здоров'я. *Вісник соціальної гігієни та організації охорони здоров'я України*. 2016. № 2. С. 4-11.
7. Ярема О.Г. Предмет і об'єкти державного контролю та нагляду в сфері охорони здоров'я. *Молодий вчений*. 2020. № 8 (84). С. 242-247.
8. Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення: закон України від 24.02.1994 № 4004-ХІІ // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/400412#Text> (дата звернення 14.03.2021).
9. Основи законодавства України про охорону здоров'я: Закон України від 19.11.1992 № 2801-ХІІ // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2801-12> (дата звернення 12.03.2021).
10. Ліхтер М.П. Категорія «благополуччя» в екологічному праві. *Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України*. 2014. № 6. С. 25-28.
11. Бусел В.Т. Великий тлумачний словник сучасної української мови. Київ; Ірпінь: Перун, 2005. 1728 с.
12. Про захист населення від інфекційних хвороб: Закон України від 06.04.2000 № 1645-ІІІ // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/1645-14> (дата звернення 15.03.2021).
13. Адміністративне право: підручник / Ю.П. Битяк, В.М. Гаращук, В. В. Богуцький та ін.; за заг. ред. Ю.П. Битяка, В.М. Гаращука, В.В. Зуй. Х.: Право, 2010. 624 с.
14. Гумін О.М., Пряхін Є.В. Адміністративно-правове забезпечення: поняття та структура. *Наше право*. 2014. № 4. С. 46-50.
15. Іванишук А.А. Поняття об'єкту адміністративно-правового регулювання у сфері судової гілки влади. *Форум права*. 2012. № 4. С. 399-403. URL: <http://arhive.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2012-4/12iaacgv.pdf> (дата звернення 14.03.2021).
16. Остапенко О.І. Наукові уявлення про механізм адміністративно-правового регулювання. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ*. 2010. № 2. С. 142-149.
17. Коломоєць Т.О. Адміністративне право України: підручник. К.: Істина, 2012. 528 с.

REFERENCES:

1. Zahalna deklaratsiia prav liudyny vid 10.12.1948 [General Declaration of Human Rights dated from December 10, 1948]. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#Text [in Ukrainian].
2. Konstytutsiia Ukrainy vid 28.06.1996 № 254k/96-VR [Constitution of Ukraine dated from June 28, 1996 No. 254k/96-VR]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> [in Ukrainian].
3. Voroniatnikov, O. (2019). Ponittia ta osoblyvosti derzhavnoho kontroliu za zabezpechenniam sanitarno-epidemichnoho blahopoluchchia naseleння ta nahliadu za zabezpechenniam sanitarno-epidemichnoho blahopoluchchia naseleння [Concept and peculiarities of the state monitoring for ensuring sanitary and epidemiological well-being of population and supervision over sanitary and epidemiological well-being of the population]. *Naukovi zapysky. Serii: Pravo*, 7 (special edition), 46-51 [in Ukrainian].
4. Hubanova, O. (2017). Shchodo mekhanizmu pravovoho rehulivannia vidnosyn u sferi imunizatsii naseleння [On the mechanism of legal regulation in the field of population's immunization]. *Forum prava*, 1, 32-38. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2017_1_8 [in Ukrainian].
5. Osovskiy, K. (2016). Pravove rehulivannia derzhavnoho sanitarno-epidemiologichnoho nahliadu ta yoho rol u sferi okhorony zdorovia [Legal regulation of the state sanitary and epidemiological supervision and its role in the health care sector]. *Naukovi pratsi MAUP*, 51 (4), S. 94-100 [in Ukrainian].
6. Shafranskyi, V. (2016). Sanitarno-epidemiologichne zabezpechennia naseleння yak odna iz vazhlyvykh funktsii hromadskoho zdorovia [Sanitary and epidemiological support of population as one of the most important functions of public health]. *Visnyk sotsialnoi hihiieny ta orhanizatsii okhorony zdorovia Ukrainy*, 2, 4-11 [in Ukrainian].
7. Iarema, O. (2020). Predmet i obiekty derzhavnoho kontroliu ta nahliadu v sferi okhorony zdorovia [Subject matter and objects of the state monitoring and supervision in the health care sector]. *Molodyi vchenyi*, 8 (84), 242-247 [in Ukrainian].

8. Pro zabezpechennia sanitarnoho ta epidemichnoho blahopoluchchia naseleння: zakon Ukrainy vid 24.02.1994 № 4004-XII [On ensuring sanitary and epidemiological well-being of population: Law of Ukraine dated from February 24, 1994 No. 4004-XII]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/400412#Text> [in Ukrainian].
9. Osnovy zakonodavstva Ukrainy pro okhoronu zdorovia: Zakon Ukrainy vid 19.11.1992 № 2801-XII [Basics of Ukrainian legislation on health care: Law of Ukraine dated from November 19, 1992 No. 2801-XII]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2801-12> [in Ukrainian].
10. Likhter, M. (2014). Katehoriia «blahopoluchchia» v ekolohichnomu pravi [Category of “well-being” within ecological law]. *Naukovi zapysky Instytutu zakonodavstva Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 6, 25-28 [in Ukrainian].
11. Busei, V. (2005). Velykyi tлумachnyi slovnyk suchasnoi ukraїnskoi movy [Great explanatory vocabulary of modern language]. Kyiv; Irpin: Perun [in Ukrainian].
12. Pro zakhyst naseleння vid infektsiinykh khvorob: Zakon Ukrainy vid 06.04.2000 № 1645-III [On the protection from infectious diseases: Law of Ukraine dated from April 6, 2000 No. 1645-III]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/1645-14> [in Ukrainian].
13. Administratyvne pravo: pidruchnyk za zah. red. Yu. P. Bytiaka, V.M. Harashchuka, V.V. Zui [Administrative law: textbook under gen. ed. of Yu. P. Bytiak, V.M. Harashchuk, V.V. Zui]. Kh.: Pravo, 2010 [in Ukrainian].
14. Humin, O., Priakhin, Ye. (2014). Administratyvno-pravove zabezpechennia: poniattia ta struktura [Administrative and legal provision: the notion and structure]. *Nashe pravo*, 4, 46-50 [in Ukrainian].
15. Ivanyshchuk, A. (2012). Poniattia ob'ektu administratyvno-pravovoho rehuliuвання u sferi sudovoi hilyky vlady [Concept of the object of administrative and legal regulation in the sphere of judicial branch of power]. *Forum prava*, 4, 399-403. URL: <http://arhive.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2012-4/12iaacgv.pdf> [in Ukrainian].
16. Ostapenko, O. (2010). Naukovi uіavlennia pro mekhanizm administratyvno-pravovoho rehuliuвання [Scientific idea on the mechanism of administrative and legal regulation]. *Naukovyi visnyk Lvivskoho derzhavnoho universytetu vnutrishnikh sprav*, 2, 142-149 [in Ukrainian].
17. Kolomoiets, T. (2012). Administratyvne pravo Ukrainy: pidruchnyk [Administrative law of Ukraine: textbook]. K.: Istyna [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції: 13.04.2021